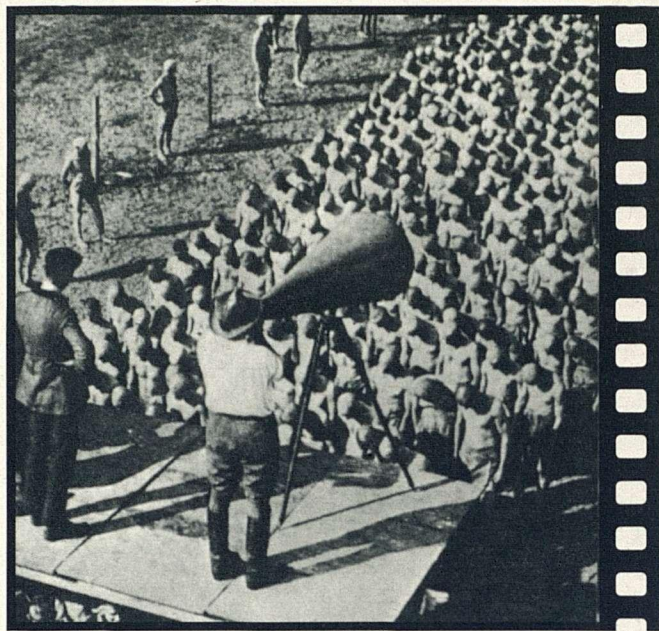

EL REI LLEÓ

Les xifres no enganen. *El rei lleó* no sols regna a la selva, ja que ha passat a encapçalar la llista de les pel·lícules més rentables de la factoria Walt Disney, que, després d'haver passat una crisi econòmica tan greu que va estar a punt de desaparèixer, va aconseguir col·locar-se en el «top» de recaptacions amb l'arribada de Jeffrey Katzenberg, qui ja no és a la companyia perquè no l'han fet president i ha sentit els cants de sirena de Steven Spielberg, amb el qual possiblement el «rei Mides» pretèn imperar a tots els gèneres. Però aquesta és una altra història.

És cert i segur que encara que la «Walt Disney Productions» ja està fent feina amb tres llargmetratges: *El geperut de Nôtre Dame*, *Pocahonta*, on posarà la veu Mel Gibson, i una segona part de *Fantasia*. És pot dir que ha acabat una època d'or amb una consigna clara, enterrar al vell Disney i els seus famosos i teòricament immortals Mickey Mouse, Pato Donald i d'altres criatures que formen part d'una generació a la qual li queda només recordar i bravetejar que quan eren joves anaven molt al cinema. Han estat *Aladin*, *Little Mermaid* i *La bella i la bèstia* els que han fet possible gastar quaranta-tres milions de dòlars per aconseguir guanyar-ne molts més amb aquest *El rei lleó*. Una cosa que no ha canviat gens a can Disney són els plantejaments argumentals. Han variat els noms i els rostres, però de cap manera els plantejaments argumentals i ètics, com tampoc ho han fet els tipus de dibuixos que han caracteritzat a totes les criatures de Walt Disney. Salvaguarda dels valors tradicionals, per tant *El rei lleó* s'agermana a Pinocho, Alicia, Dumbo, Bambi... Bons, dolents, família, l'èxit, el camí recte, la consciència en forma de personatge, ja sigui un ratolí, una moneia, un conill, un grill. Tot un compendi de manaments reaccionaris, veritablement poc nocius per les criatures que omplen les sales gaudint dels espectaculars dibuixos i d'una banda sonora sempre cuidada al màxim i convertida en un altra important font d'ingressos. Que el personatge sigui «hamletia» poc importa. Qui no dubta és Katzenberg que dona al públic el que vol veure, al cap i a la fi Walt Disney està per damunt del bé i sobretot del mal.

J. A. MENDIOLA

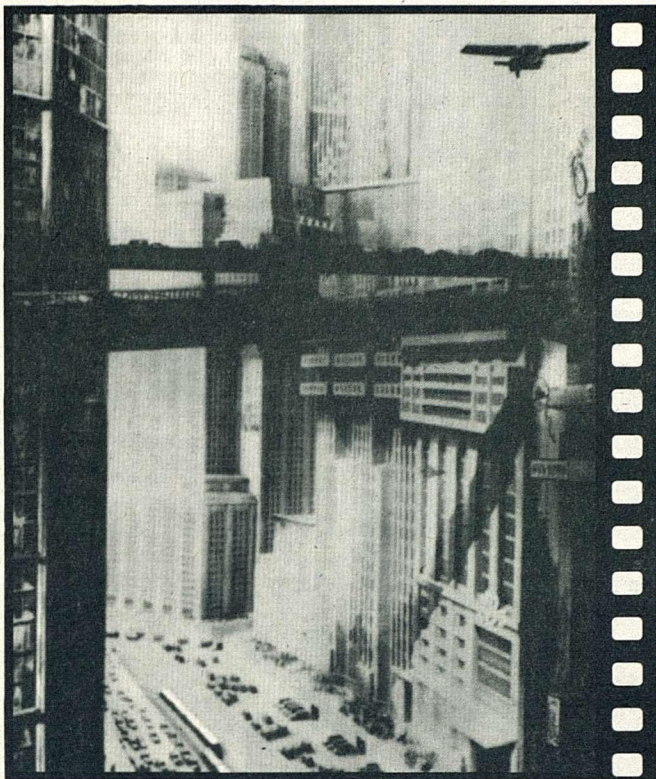
FOTOGRAMA DE METRÓPOLIS DE FRITZ LANG

QUATRE CÒPIES I UN ORIGINAL

Què seria del cinema sense la Música? Podem imaginar imatges sense cap mena de suport sonor?

— I per on em surts tu ara? Vaja una qüestió més trivial. Avui en dia és del tot inimaginable una pel·lícula sense banda sonora. Estam tan fets a aquesta unió que fins i tot aquells títols de cine mut tan emblemàtics s'han posat de moda novament, però gràcies a la inclusió de melodies i cançons del nostre temps. Pens, concretament en *Metrópolis* de Fritz Lang, a la qual s'hi han afegit temes musicals que sonaven fa deu anys (dels Queen, sense anar més enfora).

— Doncs ara, a Hollywood, ha aparegut un nou costum: el d'emprar cançons altre temps famoses, com a banda sonora dels films de més èxit. D'aquesta manera es compleixen dos objectius clarament comercials: per una banda els productors s'estalvien un bon grapat de milions que s'haurien de pagar al compositor (estic segur que les despeses que s'abonen en concepte de copyright són molt inferiors), i per l'altra, el disc amb la banda sonora arriba a les emissores de ràdio amb més facilitat i per tant té molta més sortida com a producte de venda. Ho entens?

FOTOGRAMA DE *METRÓPOLIS* DE FRITZ LANG

— Sí, però no me diguis que la figura del compositor ha mort.

— No, així mateix, en alguns casos, apareixen entre els temes dels anys seixanta (perquè, a dir ver, la música d'aquesta dècada és la que més s'explota) algunes melodies originals. El compositor no ha mort, però de seguir així l'enterrarem aviat.

I per a mostra del que dic, basta repassar la cartellera actual. Passem revista a alguns títols i veurem:

Cuatro bodas y un funeral. Temes de Barry White, Elton John, Gloria Gaynor... i un Sting del 87.

Forrest Gump. Què me'n direu? Tres quarts del mateix. Mama's and the Papa's i altres herbes del seixanta-vuit.

Priscilla. Una recopilació de tots els grans èxits del grup ABBA.

I espera, que dels títols que ens arribaran molts d'ells segueixen el mateix esquema: còpies i còpies i adesiara algun tema original.

— De totes maneres aquesta idea d'agafar músiques ja existents no és d'ara. Mira per exemple Woody Allen.

— Tens raó, però estic segur que quan ell inclou temes de Jazz o fins i tot de Bach a les seves pel·lícules no ho fa amb cap finalitat comercial, sinó perquè pensa que aquestes composicions són les que demanen les seves imatges. I el fenomen actual és ben diferent: vendre, vendre, vendre... amb l'ajuda de les emissores de ràdio fórmula. Ens obliguen a disfrutar dels revivals, tant si volem com si no... i sense adonar-nos-en.

PERE ESTELRICH I MASSUTÍ

«LOS PEORES AÑOS DE NUESTRA VIDA», QUALSEVOL TEMPS PASSAT VA SER MILLOR

ARIADNA GIL I GABINO DIEGO EN UNA ESCENA DEL FILM

La cartellera tardoral de produccions *Made in Spain* s'ha estrenat amb una deliciosa comèdia d'esdeveniments trivials i quotidians que envolten tres joves, les perspectives amoroses dels quals no estan exemptes del paradoxal, clàssic, etern i simple, però cruel dilema: elles se'ls estimen més guapos.

Emilio Martínez Lázaro, el realitzador de *Amo tu cama rica*, repeteix amb prota —Ariadna Gil—, amb gènere —comèdia—, amb contingut —sentimental i amb un ritme combinat d'humor *british* i nostàlgia de fado portuguès; en conjunt una visió malencònica amb un fil de jovialitat que ens fa reflexionar sobre els moments amargs de l'adolescència, aquells en què els primers desencisats descobreixen el desa-